

τὴν κάμω ἀνεκτὴν. Μεταχειρίζομαι τὰ μεγάλα ἐπιθετά, διὰ τὸ νὰ περιγράψω τὴν εὐφυὲν σας, καὶ τὰ μικρά διὰ τὰ σημαντικὰ τὴν ἰδικήν μου. Ὑπαινίττομαι ἢ ἐπιμένω, μεγαλύνω ἢ μικρύνω, παρεκκλίνω ἢ διαστρέφω. Δὲν δύναται νὰ ἐξελεθῆ ἀπὸ τὰς χειρᾶς μου ἡ ἀλήθεια παρ' ὅπως ἡ γυνὴ ἀπὸ τὸ κομμωτήριόν της, ζωγραφισμένη, ψιμυθισμένη, παραγεμισμένη, ὀλίγον τι στενωτέρα ἀπ' ἐδῶ, ὀλίγον τι πλατυτέρα ἀπ' ἐκεῖ. Μετὰ τινα χρόνον καταντῶ νὰ μὴ αἰσθάνωμαι πλέον τὰ ψεύματά μου, καθὼς μὴδὲ σεῖς τὰ ἰδικά σας· καὶ ἂν μαυθάνομεν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου τοὺς ἐνδομύχους διαλογισμοὺς, τοῦτο γίνεται παρὰ τὰς φράσεις, μὲ τὰς ὁποίας τοὺς καλλωπίζομεν (H. Taine).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Πολλὰ εἰσὶ τὰ διδόμενα, ἐξ ὧν δύναται τις νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ χαρακτήρος λαοῦ τινος· μεταξὺ δὲ τούτων ἐν θεωρεῖ ὁ ἐν Χικάγῳ καθηγητὴς William Mathews καὶ τὸν τρόπον χαιρετισμοῦ τὸν ἐν χρήσει παρὰ τινι λαῷ. Τῆς δὲ γνώμης αὐτοῦ παραδείγματα ἀναφέρει ἐν τινι περιέργῳ αὐτοῦ συγγράμματι «Περὶ τῶν λέξεων καὶ τῆς χρήσεως καὶ καταχρήσεως αὐτῶν». Κατὰ ταῦτα ὁ μὲν Ἕλληνας, καθὼς εὐεπίφορος εἰς τὴν χαρὰν, ἵνα προσαγορεύσῃ τινὰ λέγει «Χαῖρε» ὁ Ῥωμαῖος, δι' ἃν ὑγεία καὶ εὐδαιμονία ἔσταν ταυτόσημα, προσηγόρευε τὸν συναντῶντα αὐτῷ διὰ τοῦ «Salve» τουτέστιν «ὕγιαινε». Τὴν εἰς τὸ πεπρωμένον πίστιν τοῦ Ἀραβίου εὐρίσκει τις εἰς αὐτὸν τὸν χαιρετισμὸν του· «Ἄν θέλῃ ὁ Θεὸς, πηγαίνετε καλά» λέγει χαιρετίζων ὑμᾶς. Ἐν τῇ προσαγορεύσει τοῦ Τούρκου «Εἶθε νὰ μὴ μικρυνθῇ ποτὲ ἡ σικιά τοῦ σώματός σου» δὲν ὑποδεικνύεται ἡ εὐχαριστίας αὐτοῦ ὅτι ζῆ ἐν τόπῳ, ἐν ᾧ λάμπει διαρκῶς ὁ ἥλιος; Ἐὰν εὐρίσκεσθε ἐν Αἰγύπτῳ, ὅπου ἔνεκα τοῦ καύσωνος ἢ ἀφθονος ἀφίδρωσις εἶνε σωτήριος διὰ τοὺς κατοίκους, ὁ προσαγορεύων ὑμᾶς θὰ σᾶς ἐρωτήσῃ «Πῶς ἰδρώνετε;» Ὁ Ὀλλανδὸς, ἀεικίνητος ταξειδιώτης σᾶς προσαγορεύει ἐρωτῶν «Πῶς βαδίζετε;» ὁ δὲ σύννομος καὶ μελετηρὸς Σουηδὸς «Πῶς ἀπέπτεσθε;» Ὁ Κινέζος, οὐτινος κυριωτάτη τροφή εἶνε τὸ ὀρύζιον, ἵνα πληροφορηθῇ περὶ τῆς ὑγείας σας ἐρωτᾷ· «Ἐφάγετε τὸ ὀρὶζόν σας;» Ἀξιοσημείωτος εἶνε ὁ τρόπος, καθ' ὃν προσαγορεύουσιν οἱ χωρικοὶ Ἰρλανδοί· «Εἶθε νὰ ζήσῃ ἐπὶ μακρὸν ἡ τιμὴ σου, καὶ ἡ κλίνη σου νὰ ἦνε ἐστρωμένη ἐν τῇ δόξῃ». Τὸ στομφώδες καὶ ἀλληγορικὸν τοῦ ὕφους τούτου εἶνε κατὰ τινὰς τεκμήριον τῆς ἀνατολικῆς καταγωγῆς τοῦ λαοῦ τούτου. Ἐπίσης δ' ἀξιοσημείωτος εἶνε καὶ ὁ τρόπος τῆς προσαγορεύσεως τῶν Ἀγγλῶν· ἐν τῇ βραχυλόγῳ ταύτῃ ἐκφράσει «How do you do» (πῶς πράττετε;) διαφαίνεται ἀμέσως ἡ δραστηριότης καὶ τὸ πρακτικὸν πνεῦμα τοῦ Ἀγ-

γλοσάξωνος· πόσον εἶνε ἐμφυτος αὐτῷ ἡ ἐργασία, πόσον φαίνεται εἰς αὐτὸν ἀδύνατον τὸ νὰ ἦνέ τις ἀργός, ὥστε τὸν συναντῶντα αὐτῷ δὲν ἐρωτᾷ «ἐὰν πράττει τι» ἢ «τί πράττει» ἀλλὰ «πῶς τὸ πράττει».

Κατὰ τὴν ὑποδοχὴν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Βερολίνου, τὸν γενικὸν θαυμασμὸν εἰλκυσε ὁ αὐστριακὸς πρεσβευτὴς κόμης Σεχένυς, φέρων μεγαλοπρεπῆ στολὴν Οὐγγρου μεγιστάνου. Ἡ στολὴ αὕτη, πατροπαράδοτος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κόμητος, τιμᾶται 300, 000 μαρκῶν. Ἐντὶ κομβίων ἔχει σμαράγδους καὶ σαπφείρους. Ἡ ἐπὶ τοῦ καλπακίου πόρπη ἀποτελεῖται ἐξ ἀδαμάντων· ὁ δὲ μανδύας εἶνε χρυσοκέντητος.

Τὸ Μόναχον ὑπῆρξε πάντοτε πόλις, ἐν ᾗ αἱ καλαὶ τέχναι ἐπροστατεύθησαν καὶ ἤκμασαν. Ἐνῷ κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος ἡ ζωγραφικὴ καὶ ἡ γλυπτικὴ διέλαμψαν ἐν τῇ Διεθνείᾳ Ἐκθέσει τῆς πόλεως ἐκείνης, κατὰ τὸ προσεχὲς θέρος θὰ διαγωνισθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῆς αὐτῆς πόλεως τὸ ἄκρον ἄκρον τῶν γερμανῶν ὑποκριτῶν. Τὸν ἰούλιον θὰ διδαχθῇ ἐν τῷ Β. Θεάτρῳ σειρά κλασικῶν δραμάτων Γκαίτε, Σχίλλερ, Σέξπηρ, Κλάϊστ καὶ ἄλλων, ὑπὸ τῶν ἀρίστων ὑποκριτῶν τῶν θεάτρων Βερολίνου, Βιέννης, Μονάχου, Δρέσδης, Ἀμβούργου, Ἀννόβερ, Καρλσρούης καὶ Λειψίας. Οἱ μέχρι τοῦδε δηλώσαντες ὅτι θὰ μετᾶσχῳσι τῶν παραστάσεων εἶνε 24 ὑποκριταὶ καὶ 13 ὑποκριτρίαι. Ἡ διεύθυνσις τῆς καλλιτεχνικῆς ταύτης πανηγύρεως ἀνετέθη τῷ ὀνομαστῷ ὑποκριτῇ τοῦ Μονάχου καὶ διεθυντῇ τοῦ δραματικοῦ τμήματος τοῦ Ῥαδείου Ε. Πόσαρτ. Ἡ τῶν ξένων συρροὴ ἀγγέλλεται μεγάλη.

Εἰς ἈΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εἰς τὰ ψυχρὰ κλίματα, ὅπως διατηρᾶσι τοὺς πόδας θερμούς καὶ προφυλάσσωσιν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ὑγρασίας, ἐπισφραγίσουσιν τὰ ὑποδήματα διὰ πάτων ἐκ χονδρῆς φλανέλλας, τοιοῦτους δὲ ετοίμους εὐρίσκει τις καὶ ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου (ἀριθ. 130) ὑποδηματοποιεῖῳ τοῦ Γ. Περπινιά. Οἱ Ἀμερικανοὶ μεταχειρίζονται μέσον τι ἀπλούστερον καὶ εὐκολώτερον· ἐπισφραγίσουσιν δὴλον ὅτι τὰ ὑποδήματα διὰ τεμαχίου στυποχάρτου ἢ καὶ ἀπλοῦ χάρτου, ὅπερ διαφυλάσσει στεγνούς καὶ θερμούς τοὺς πόδας ἀπορροφᾷ καὶ τὴν ἐλαχίστην ὑγρασίαν καὶ ἀπαλλάσσει τοὺς πόδας ἀπὸ τῆς πολλῆς πιέσεως καὶ τοῦ ὄγκου τῶν ἐν τοῖς ὑποδήμασι μαλλίνων ἐπισφραγισμάτων. Καὶ ἐν Ῥωσίᾳ μεταχειρίζονται τὸ μέσον τούτο· πολλοὶ δὲ διὰ μεγαλύτεραν θερμότητα τῶν ποδῶν περικαλύπτουσι τοὺς πόδας διὰ χάρτου καὶ ἔπειτα φοροῦσι τὰς κάλτσας.